

Klaske's tori

Hallo familie, vrienden en gemeenteleden,

Vlak voor de vredige, rustige kerstdagen is het behoorlijk onrustig in dit landje. Na 25 jaar wordt er een serieuze poging gedaan om de daders van de december-moorden te berechten. Maar Bouterse ziet het als een spelletje. Ministers gaan met elkaar op de vuist; zij die het goede voorbeeld behoren te geven. Buschauffeurs en onderwijzers staken, ze willen meer geld zien. De kranten berichten dat de prijs van kip en brood zal stijgen. Ook de douaniers dreigen het werk neer te leggen. Een slimme zet zo vlak voor de feestdagen. Want al het lekkers voor de kerst wordt geïmporteerd. En voor Surinamers is eten meer dan belangrijk. "Alvast gefeliciteerd mevrouw", zegt een wakkere douanier tegen mij bij het inchecken. Morgen ben ik inderdaad jarig en hoop ik op Nederlandse bodem te landen. Het duurt nog even want het vliegtuig heeft 3 uur vertraging. Ach ja... kan ik tenminste mijn werk nog afmaken waar ik de afgelopen hectische dagen niet aan toe ben gekomen. In de wachtruimte van vliegveld Zanderij begin ik alvast met mijn tori.

DREMPELS

Maandag morgen. Een week geleden. Een vreselijk gekrijs maakt dat ik buiten op onderzoek uit ga. Het zal toch niet weer zijn gebeurd, bedenk ik snel. Maar het erge blijkt waarheid te zijn. Voor de tweede maal in één week is er een kind op weg naar school doodgereden. Men rijdt als idioten en de regering heeft een belijd: wij plaatsen geen drempels meer. Het gaat om Romario 14 jaar, zit in de 5e klas. Het is een ware opschudding, moeders komen aangerend om te kijken of het niet om hun kind gaat. Ze krijsen hartverscheurend, ze zijn woedend: op de bestuurder, maar ook op de overheid. Als de overheid geen drempels zet om onze kinderen te beschermen, dan doen wij het zelf.

Na onderhandeling met politie worden een dag later 11 drempels geplaatst. Nu moeten ze wel zachter rijden.

Een paar dagen later op de kinderclub vraagt een klasgenootje van Romario: "zuster, Romario is nu in de hemel toch?" Wat is het dan moeilijk om kinderen te troosten. Ik heb bijna geen zin om de beloofde cadeautjes uit te delen. Maar kinderen zijn flexibel, ze schakelen zo om en kijken met glunderende oogjes naar de auto's, vliegtuigjes, klei, poppetjes en mooie haarspullen. Straks mogen zij iets uitkiezen, omdat ze de laatste weken op tijd op de kinderclub zijn geweest.

VERGUNNING

Vier weken zijn we bezig met het aanvragen van een vergunning van kinderfeesten. Het verhaal wat we te horen krijgen is steeds anders. Er ontbreekt elke keer weer iets. Overal in het land worden op strategische openbare plaatsen grote hindoe beelden geplaatst. Zouden zij daar wel een vergunning voor hebben gehad, denk ik jaloers? Ik besluit samen met de gemeente waarmee ik de komende zes weken samenwerk toch te beginnen met de kinderfeesten, maar dan zonder truck. We hebben volle bak! De kinderen, overwegend van hindoestaanse afkomst doen flink mee met alles. Ook ouders komen een kijkje nemen. Na drie weken is de vergunning eindelijk zover en zetten we de feesten voort, maar dan met de truck. De kinderen zijn zo enthousiast, dat ze bij het verhaal van de barmhartige Samaritaan, met z'n 50en boven op de rovers springen om ze tegen te houden. De verloren zoon krijgt naar zijn oren geslingerd dat het zijn eigen schuld is, dat hij nu een zwerver is geworden. Hij heeft niet geluisterd naar zijn vader.

De laatste twee weken merken we op dat er heel wat minder kinderen komen. Zo'n 85 in plaats van 150. Hoe zou dit komen? Omdat ze nu weten dat het niet alleen gaat om spelletjes en een leuke clown, maar dat de boodschap wordt verteld dat er maar één God is die ze moeten dienen. Blijf bidden voor deze kinderen die de waarheid nog niet kennen. De truck komt nu niet meer, maar de gemeente waar we mee hebben samengewerkt zet het werk nu voort, door wekelijks een kinderclub te houden.

Mijn hart smelt. 500 prachtige hoofdjes, lachen voluit als ik, clown Klassie weer iets doms doe. We zijn met de gospeltruck op bezoek bij een basisschool. De clownsact is een opstapje om de kinderen uit te leggen wat zonde met ons doet. Het blijft aan ons vast zitten, tenzij we voor Jezus kiezen.

We zijn later die middag op bezoek bij een kindertehuis waar we wekelijks de kinderen bezoeken. Vandaag 5 december, gaan we samen met de 87 kinderen vieren. Gloria en ik draaien een programma en de kinderen hebben verschillende optredens die we de weken daarvoor hebben ingestudeerd. Het leukste zijn

natuurlijk de cadeautjes die we voor alle kinderen konden kopen en het vele lekkere eten. De zakjes snoep, cake, kroketje, patat met kip had ik allemaal gesponsord gekregen door verschillende bedrijven die ik daarvoor had benaderd. Het is erg bemoedigend te merken dat ook lokale bedrijven het werk willen ondersteunen.

SMULLEN

“Ik ben blij dat ik vrijwilliger ben, ik zou de zegen niet willen missen die ik krijg, sinds ik dit werk doe” zegt vrijwilliger Nel. Om de vrijwilligers te bedanken voor hun inzet kon ik ze, dankzij sponsoring mee uit nemen. We hebben een cultuur- tocht gedaan op een boot op de Suriname rivier. Een uitje zonder eten is geen succes. Dus als ingeburgerde Surinamer heb ik mijn Javaanse buurvrouw gevraagd om te koken. Mmmm.. dat was smullen.

Na een korte vakantie, vanwege de feestdagen, beginnen ze half januari weer om de kinderen en tieners in verschillende tehuizen wekelijks te bezoeken. De afgelopen twee maanden heb ik in een tehuis aan 30 kinderen de weerbaarheidstraining kunnen geven. De kinderen leren om gevoelens te herkennen. Als ik bang ben, wat doe ik dan? Ook leren ze

om te gaan met verschillende situaties bijv. pesten, als iemand aan je wil zitten of vraagt of je met hem/haar mee gaat om bijv. een ijsje te kopen. Door o.a. deze onderwerpen bespreekbaar te maken krijg je van de kinderen ook heel wat te horen. Voor mij erg indrukwekkend, om te ontdekken hoeveel achterstand deze verwaarloosde kinderen hebben. Vreselijk dat een hulpeloos kind zoveel onrecht wordt aangedaan, wat blijvende gevolgen heeft.

FEEST

Als laatste activiteit voor dit jaar had ik een tienerkerstfeest. De tieners heb ik dit keer aangespoord om zelf te versieren, zelf kip te koken, zelf te regelen dat er geld wordt betaald en loodjes worden getrokken. Mijn complimenten, het was prima gedaan. Ze hadden zelf slingers gemaakt en voor een ieder was er een cadeautje. Mijn buurvrouw heb ik ook voor deze avond gevraagd om te koken. Het was weer smullen. Na het doen van een kerstquiz keken we op DVD naar een kerstmusical die we 3 jaar geleden hebben opgevoerd. De stoerste tieners waren toen nog schattige jongetjes die als soldaat marcheerden in opdracht van de keizer. Ze zeggen keurig hun tekst op en doen flink mee met de liedjes. Nu zingen ze niet mee, dragen oorbellen en vergeten elke week hun bijbel mee te nemen.

Toch is het gaaf dat ze er nog steeds bij zijn. Het gaat tenslotte om het hart.

Een nieuwe kerstmusical heb ik dit jaar niet gemaakt. Wel wordt de kerstmusical van vorig jaar twee keer uitgezonden op de t.v.

20 uur later land ik op schiphol. De wet van Murvy was actief. Wat er fout kon gaan, ging fout. Bij elkaar opgeteld 8 uur vertraging en koffer kwijt. Nee, dat was niet leuk. Maar het welkom was geweldig. Mijn drie broers hebben al die tijd op mij gewacht. Wat een eer!

Ik geniet voorlopig van de kou, neefjes en boerenkool. Voor u ook mooie dagen. Laten we hopen dat we het ijs nog op kunnen. Een hele goede start in 2008!

Wie weet tot snel,
Klaske Hummelen

<p>Contactpersoon TFC: Alien Hogewey 055-5421175 Alienmenkveld@hotmail.com website: www.klaskehummelen.nl</p>	<p>Adres: Postbus 9181 Zorg en Hoop Paramaribo Suriname Klaskehum@gmail.com</p>	<p>Ondersteuning: Operation Rescue Missions 't Loo-Oldebroek Bankrekening: 348413963 met vermelding: t.g.v. Klaske IBAN nr: NL 11 RABO 034 84 13 963 BIC-CODE: RABO NL2U www.operation-rescue.org</p>
--	---	--